

Mánya Kristóf

I. A NYÁR UTOLSÓ NAPJAI

Túlexponált, fehér mikrokozmosz a Fővám tér.
Oroszlánok üvöltének a hőségben, odébb az igazság
Kőbe faragott manifesztuma ítélkezik bőszen.
A társai még ilyen nagy melegben is Pál apostol
Jelszavait hirdetnék lelkiismeretesen, ha figyelnének rájuk.
Szemben velük egy márványpadon ülve
Szintetikus hamburgert habzsolok, megizzadtam.

II. A NYÁR UTOLSÓ ÓRÁI

A Dürer-kert őserdőiben fülledt nyárszag van.
Illatos füstpamacsok között tántorgunk hárman
És a szájunkat nyalogatjuk, mert kiszáradtunk.
Emberek táncolnak átlebegve a tűzfal-katlanból
Régi emlékeikbe, utoljára végig sétálva a nyár
Egykor végtelennek tűnő gazdag vidékein.
Nem akarok kimerészkedni a kert falain túlra
Az utolsó menedékhelyről, expedícióra indulni
Egy rideg pusztaságba.

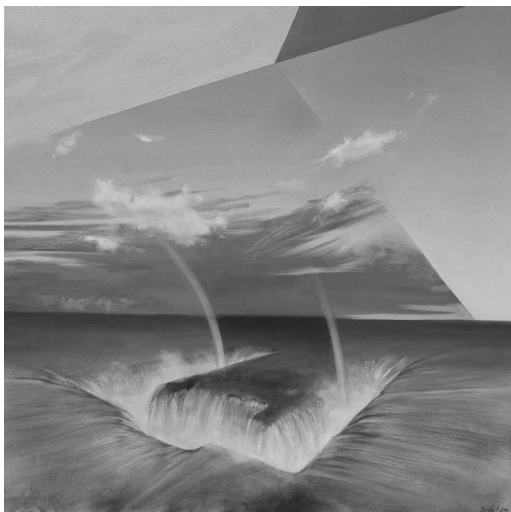
III. A NYÁR UTOLSÓ PERCEI

Ragadnak a busz műbársony ülései.
Sziréntáncot jár egy szublimálódó kontinens
Az ablaküvegek mögött, elfordulok,
Becsukom szemem.

MAGNÓLIA-LIGET

hogyan találjuk meg egymás lényegét?
hogyan jutunk el a liget centrumpontjába?
hogyan hódítjuk meg a liget birodalmait,
hogyan fedezzük fel kettőnk parkját,
milyen utak vezetnek el a liliomfák
végtelen térségein át a mindenség
közepéig, egymás lelkéhez?

belépünk a magnólia-liget kapuin,
és engedjük, ahogy az élénk illatú
zsongásban lépteink egyre közelebb
visznek a park közepéhez. közben az idő
eltorzul, napokból ezredévek lesznek,
együtt töltött pillanatok tengelyekké
válnak, melynek pántjain sorsunk
örökkévalósága forog.

Átjárom – a geryeszegi Teleki-kastély, 2016